

La guerra de les banderes

Un relat de: [tapisser](#)

No fa gaires dies, amb la meua companya, vàrem sortir a fer un vol, un dia d'aquests on la gent tenim la necessitat d'explicar els nostres sentiments a tothom amb una bandera.

No és que em fes una il·lusió boja sortir, però segons quines mirades et fan, perds el criteri de l'elecció. S'estava millor a casa, a tot arreu feia una calor espantosa. No dic que s'estigués més fresc a casa (és un forn), és com si el Dimoni s'hagués deixat la porta oberta de l'Infern, amb la idea que entraria una mica més d'aire, però el fet d'anar mig despullat sense haver d'observar cap de les normes del decòrum, al qual m'havien acostumat els papàs, baixava en dos o tres graus la temperatura del carrer.

Passejàvem doncs, carrer avall, quan un senyor em va ficar un pal de bandera entre les dues cames, tot i anar amb bastó, per un tema d'inseguretat en caminar, vaig caure estès com una rajola més del paviment, entre un munt de papers i una caca, que vull creure que era de gos. Avergonyit per l'espectacular caiguda (perquè no em direu que el primer que sents en caure, en públic no és una vergonya enorme?) -si més no, a mi em passa-, després ja mirarem si tenim el fèmur a lloc o si t'han de canviar els metacarpians per uns de fusta, però la primera reacció és d'una vergonya aclaparadora.

Em volia fondre i desaparèixer dels ulls xafarders de tothom, jo només volia enxiquir-me tant que quedés petiiiiit petiiiiit darrere de la caca, amagat.

La veritat és que tothom va córrer a auxiliar-me i si jo no fos, un vell rondi-neta els hi agrairia molt i molt.

Una senyora de la meua edat em va fer seure a una cadira d'una terrassa de bar i tan si com no m'anava dient que demanés el que volgués, per treure'm l'ensurt. Que ella em convidava.

Vaig demanar uns peus de porc amb melindros. L'ensurt va canviar de bàndol.

Ja sé que els melindros i els peus de porc no fan un bon maridatge; però les pastes les vaig demanar perquè em va semblar que "feien berenar", i els peus de porc peeeer... No ho sé!

A casa, això dels àpats, ho porta l'Eleonor, jo no en sé pas res de què es menja per dinar, per sopar, per berenar...

Es va asseure amb nosaltres el senyor de la bandera, espantat, desfent-se en reconeixements de culpa. Li va dir a la senyora que ell és faria càrrec de la convidada. Només faltaria; va dir.

Estava neguitós pel que havia passat.

Em va allargar una mà forta, acostumada a tancar grans negocis amb una encaixada, i després d'estirar-se com un gall va dir:

-Em dic Baldiri Rius i Bardolet.

Fabricant de teixits.

Tercera generació.

Vostè és....?

Després d'aquesta antiga, molt antiga presentació i intentant ofegar el riure que em feia, tot singlotant, vaig respondre:

-El meu nom no té gens d'importància.

Em dedico a veure obres quan hi ha i a badar a temps complet, sóc pensionista jo.

I, cregui'm, si li parlés de la meua generació, més aviat l'escandalitzaria

Una espurna de lluïssor va sortir de llurs ulls com quan el llamp, ferotge, esquitxa guspines. Lluïssor que volia dir que jo anava badant pel carrer (i jo ho havia reconegut) la qual cosa seria un bon argument de defensa, si jo reclamava res a la seva companyia d'assegurances.

El vaig calmar, deixant clar que jo no reclamaria res ni a ningú.

El senyor del pal es començava a asserenar i l'Eleonor m'anava insistint a tornar a casa, deia que m'estirés al llit i que em faria unes herbes reconfortants. Jo, que sóc poc amic de les infusions, i no tenia cap rascada, ni dolor ni res, vaig dir-li que en aquell moment, preferia parlar amb el senyor, ja no per educació sinó per calmar-lo una mica. També li vaig dir que si ella ho preferia, tornés a casa per refer-se de l'ensurt.

Va marxar, una mica reticent, però quedar-me va fer que la meua curiositat s'associés conversant amb en Baldiri.

- S'ha adonat que dalt de tot del pal que duu no hi ha cap bandera?

Vaig interpel·lar al meu interlocutor, en el mateix moment que la meua barbata decidida apuntava cap a dalt del pal.

Amb un gest de cap em va fer adonar que molts dels passejants, també anaven aprovisionats amb pals d'estendard i, per sorpresa meua, els duïen buits de senyeres.

Em va exposar, en Baldiri, que en els darrers anys havien arribat a la conclusió que com eren moltes les ideologies diferents, cap persona portaria un blasó en forma de senyera per no significar-se amb cap idea.

- Però, a les hores; com sabrà la guàrdia urbana quant personal hi ha en una manifestació, per dir-ne la meitat?

Vaig increpar jo

"La qüestió és participar". Ser contat o no, és el de menys. Va respondre en Baldiri, amb la veu impostada.

Quanta raó tenia!!

Endemés la guàrdia urbana havia creat un sistema molt intel·ligent per a contar als assistents d'una convocatòria ciutadana. De la mateixa manera que els empleats conten els escuradents en un bar de "pinchos" per saber el que has consumit, un grup especialitzat de municipals, conten els pals de bandera i així, aproximadament, poden saber el nombre d'assistents a un acte.

Com cada pal té dos extrems, és costum del cos policial, dividir el resultat per dos.

Una vegada sabedor que no tenia un enemic al davant, en Baldiri em va fer l'ofertament d'acompanyar-lo a una manifestació popular en la qual es reclamava un acte físic (saltar, concretament) al que els detractors de les llibertats individuals, sempre tristos i malhumorats, havia dotat de tots els arguments possibles per a fer creure a la gent que era un gest antinatural, esgotador, i que per tant era necessari il·legalitzar-lo.

El seu partit (El Saltironet de la Cardina) havia convocat a les set una "saltada" reivindicativa en una plaça on hi ha dos centres oficials d'aquests que hi han estat tota la vida.

Teníem temps d'arribar-hi, i després de demanar el permís necessari a l'Eleonor, vaig decidir acompanyar-lo. Vàrem arribar amb el temps just. Els lluitadors Cardinencs (tal com es feien dir) varen fixar a la part alta del seu pal, la senyera que els representava. No era un grup molt nombrós, d'aquests que tenen representació parlamentària, però sí una colla de trajectòria llarga i plena de moviment. Mai s'estaven quiets.

O sigui quan van calcular que ja hi eren tots dotze, van començar a saltar com a massais urbans, uns més que altres, tot s'ha de dir, a ritme de la música que s'havien donat com a himne, això sí, cadascú amb el seu pal de bandera. La policia els va deixar saltar fins que algun dels participants canviés de color de cara i, aleshores, quan els varen donar per cansats i morts, els dispersaren amb l'aire de les paraules, sense cops ni crits.

Aquí es demostra el tarannà de la nostra policia. Tan macos ells...

Al pol oposat de la plaça, un més que nombrós grup de manifestants antitaurins cridaven consignes, que els hi havien enviat parents dels toros amb els quals s'havia de bregar en alguna festa major d'algun poble de comarques.

Després d'una ràpida assemblea, que els hi donava llum verda per fer el que es va acordar, els Cardinencs, sense pensar-s'ho dues vegades, van canviar el seu blasó de Cardinenc per un altre (duien un saquet cada un, amb diferents ensenyes de partits i grups diferents) van buscar un on hi hagués un toro representat, per afegir-se a les demandes dels antitaurins.

Quan va quedar clar que ni un sol cardinenc donaria suport a cap festa on un animal hagués de patir el més mínim i, donat que la plaça és quadrada, encara hi quedaven dos angles per a visitar. El grup de companys d'en Baldiri, pals en mà, s'encaminaren cap a un dels racons sense explorar. Un grup, potser no tan nombrós com el dels antitaurins, estaven cridant eslògans a favor de la festa nacional, del noble art del toreig, dels ramaders de braus, dels fabricants d'espases de matar, de capots...

De seguida els Cardinencs sí van dirigir i, brandant les seves astes com a picadors, varen canviar l'ensenya per una on es veia un "diestro" amb el peu al cap d'un toro i dues orelles ensangonades a les mans amb el fons de dues barres vermelles i una galda com si fos la bandera espanyola.

A mi allò ja no em va fer massa gràcia. Amb la participació en aquesta última "mani" ens havíem perdut la de l'altre racó de la plaça, que demanava més participació de la gent en no sé quines demandes de la sanitat pública i, almenys jo, la trobava més útil i molt més important.

Com la colla d'en Baldiri saltaven i saltaven pel meu gust, cada cop amb menys criteri, vaig decidir acomiadar-me i tornar a la meua rutina de teories sense pràctica, en la defensa de la persona i no de la seva ramada política, que l'Eleonor estaria patint.

En arribar a casa, amb desgana, vaig engegar aquella capsa que de cops et parla de serps molt verinoses a qui algú vol fer un petó a la boca i d'altres cops parla d'un gol fet per un "crak" pel que cobrarà dues-centes vegades el que un neurocirurgià cobra al mes per salvar vida rere vida.

Quinze segons abans que un cuiner mediàtic sofregís o cremés unes escalunyes, es va interrompre l'emissió.

Un gran retol deia: "última hora":

El govern, en el seu afany sense límits, perquè els ciutadans no prenguem mal, ha pensat a prohibir tot suport que ens puguem imaginar per fer onejar una bandera, sigui pal, asta, o arbre.

I és que juntament amb la nostra policia es passen la vida patint per nosaltres.